

който го приѣлъ и говорилъ съ него доволно дълго време. Командантинътъ тоя си часъ арестовалъ нарѣдникътъ, а Юлая назначилъ на неговото мѣсто. Тая новина са приѣла отъ казаците съ неудоволствие. Казаците силно викаде и Иванъ Игнатичъ, изпълнителятъ на командантските заповѣди, чулъ съ ушите си, какъ тие говорили: «Скоро ще да видишъ ти, гарнизонна мишко!» Командантинътъ мислилъ да испита тоя день арестованниятъ; но той побѣгналъ отъ стражата, навѣрно, съ помощта на своите другаре.

Тая нова случка усилила твърде много безпокойствието на командантинътъ. Билъ хванатъ единъ башкирецъ съ бунтовнически писма. По тая причина командантинътъ намислилъ да свика изново офицерете си, и за това поискалъ пакъ да острани Василиса Егоровна по единъ добаръ начинъ. Но защото Иванъ Кузмичъ бѣше човѣкъ съ права душа и не обичаше да лъже, то не намѣрилъ никакавъ други способъ, освѣнъ пакъ онзи, който той веднашъ бѣше употребилъ вече.

— Чувашъ ли, Василиса Егоровна! й казалъ той, като са попрочашилиъ малко.—Казватъ, че отецъ Герасимъ е приѣлъ изъ градътъ

— Доста си ма лъгалъ, Иванъ Кузмичъ, прекъсвала рѣчта му неговата жена.—Както са види, ти искашъ да съберешъ изново съвѣщание и да поговорите безъ мене за Емилияна Пугачова! Но лъжешъ са. Ти не можешъ да ма изпроводишъ и тоя пътъ за зеленъ хайверъ.

Иванъ Кузмичъ опулилъ очите си.

— Ехъ, майко! казалъ той.—Ако ти вече знаешъ сичко, то остани. Ние ще да поговориме и при тебе.

— Одавна би трѣбало, мой старче, да бжде така, отговорила тя.—Мене ти не можешъ да надхитришъ. Я проводи за офицерете . . .